

K. ANDREJEV:

Legenda o polžu.



ilo je jesenskega dne, mrzla sapa je pihala čez poljano. Kraj pota je lezel polž, veš žalosten in potrt, tresoč se mraza.

Po cesti prideta Kristus in' sv. Peter in ugledata polža.

„Kaj pa ti je, polžek, da si danes tako otožen?“ vpraša Peter.

„Zima prihaja,“ odgovori polž, „in ves dan že hodim okrog ter prošim živali, naj me sprejmejo k sebi na svoj dom, toda nihče me ne mara ...“

„Zakaj te nočejo sprejeti k sebi?“ vpraša zopet Peter.

„Pravijo, da sem nesnažnej, da jim ves stan prevlečem s slino.“

„No, ali nisi nikoli zagodrnjal nad stvarstvom, ki te je ustvarilo tako preziranega?“

„Ne,“ pravi polž, „rad sem tak, kakršnega me je ustvaril Bog, le tega si želim, da bi me drugi tako ne zametali in podili iz svojih hiš.“

„Tako je prav,“ rečeta sveta moža in odideta dalje. Polž pa dobi v tistem trenutku hišico, ki jo tako ljubi, da ostane v nji vse življenje.



LADISLAV OGOREK:

Pomorski velikani.



zadnji svoji številki je priobčil „Zvonček“ spis o važnosti železnic za promet in kulturo (stran 52).

Nič manjšega pomena za promet in kulturo pa niso ponosni velikani, ki vežejo naše obrežne kraje s prekomorskimi zemljami — to so ladje, parniki, parobrodi.

Parnik se je le polagoma razvil iz najpreprostejšega povodnega občila, iz čolna. Prvi čolni so bili debela drevesa, ki jih je ribič premikal po vodi s kratkimi vesli ali pa kar z rokami. To je bilo v davnih časih, v takozvani kameni dobi.

Pozneje so začeli debela dolbsti. To delo je bilo seveda težavno, ker ljudje še niso poznali železa. Sekire so delali iz kamena in s takimi sekirami so dolbli čolne.